

ระบบพยางค์หนักเบา และลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ของ เสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

การเปรียบเทียบระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีขั้นตอนดังนี้

1. บรรยายระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษจากผลการศึกษาของ โจนส์ (Jones 1918) กิมสัน (Gimson 1962) รัยัค (1966)* และดิคเคอร์สัน (Dickerson 1975, 1977 b, 1977 c, 1978 a, 1978 b, 1980) รวมทั้งจะกล่าวถึงลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ของพยางค์ที่ลงและไม่ลงเสียงหนักในภาษาอังกฤษ

2. บรรยายระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทย ซึ่งเป็นผลจากการศึกษาของ ลุดาพร สักขนิยานาริน (1983) และบรรยายลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ของพยางค์ที่ลงและไม่ลงเสียงหนักในภาษาไทย โดยใช้ผลจากการศึกษาของ ส่วางค์ศิริบุญธรรม (1971) และธีระพันธ์ เหลืองทองคำ (1977 และ 1982)

3. เปรียบเทียบระบบเสียงหนักเบาและลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ในภาษาทั้งสอง เพื่อคาดคะเนปัญหาที่อาจจะเกิดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นคนไทย

* 3.1 ระบบเสียงหนักเบาและลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ในภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบา และระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษจัดเป็นระบบเสียงหนักเบาแบบไม่คงที่ ดังได้กล่าวไว้ในบทที่สอง ไฮแมน (1975 : 204) ได้ให้ข้อคิดว่า เสียงหนักในภาษาประเภทนี้เป็นหน่วยเสียงสำคัญ (phonemic) ที่ใช้

* รายละเอียดเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของรัยัคอยู่ที่ภาคผนวก

แยกแยะความหมายของคำ (distinctive function) ดังเช่นคำว่า 'object' เมื่อมี พยางค์แรกเป็นพยางค์หนักหมายถึง สิ่งของ ในขณะที่ object ซึ่งมีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์ หนักจะหมายถึง คัดค้าน เป็นต้น นอกจากนี้ระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษมีหน้าที่ทำให้ ความหมายของคำต่างแล้ว ระบบเสียงหนักเบายังมีหน้าที่ในการกำหนดหน้าที่ทางไวยากรณ์ ของคำ (grammatical function) อีกด้วย เช่นคำว่า "a" ในประโยค A is a letter.

"A" เป็นคำพยางค์หนัก เพราะเป็นคำหลัก* ทำหน้าที่เป็นคำนาม หมายถึงตัว อักษรตัวหนึ่ง ในขณะที่ "a" เป็นคำพยางค์เบา เพราะเป็นคำไวยากรณ์** ทำหน้าที่เป็น คำนวหน้านาม (article)

เมื่อพิจารณาเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการกำหนดว่าพยางค์ใดในคำภาษาอังกฤษจะลงเสียง หนัก พบว่ามีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. หน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำ
2. ที่มาของคำ
3. โครงสร้างคำ
4. รูปอักษรของคำ

รียัค (1966) ได้กล่าวถึงที่มาของคำและโครงสร้างของคำที่มีบทบาทต่อการกำหนด ตำแหน่งพยางค์หนักในภาษาอังกฤษว่า ภาษาอังกฤษนั้นเกิดในยุคกลาง (Middle Age) จากการผสมผสานกันระหว่างภาษาแองโกลแซกซอน (Anglo Saxson) ซึ่งเป็นภาษาในตระกูล ดิวตอณิก (Teutonic) กับภาษาออร์แมน-ฝรั่งเศส (Norman French) และต่อมาก็ยังรวมคำ ละติน กรีกและภาษาฝรั่งเศสใหม่ (Modern French) เข้าไปด้วย จึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่ คำศัพท์ในภาษาอังกฤษปัจจุบันสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะผสมของระบบเสียงหนักเบาล่องระบบผสมกัน กล่าวคือระบบของภาษาตระกูลดิวตอณิก ซึ่งตำแหน่งของพยางค์หนักมักจะอยู่ที่พยางค์แรก ซึ่ง เป็นพยางค์ฐาน (Root Syllable) และระบบของภาษาฝรั่งเศส ซึ่งแตกต่างออกไป รียัค

* รายละเอียดอยู่ที่ข้อ 3.1.1

** รายละเอียดอยู่ที่ข้อ 3.1.1

(1961 : 124) กล่าวว่า ระบบเสียงหนักเบาในภาษาฝรั่งเศส คำว่า "ตำแหน่งของพยางค์หนักในคำส่วนใหญ่จะกระจายอยู่ตามพยางค์ต่าง ๆ แม้ว่าโดยปกติแล้วตำแหน่งดังกล่าวมักจะอยู่ที่พยางค์ท้ายสุด..." อย่างไรก็ตาม วิชาได้แสดงความคิดเห็นว่า คำที่ยืมมาจากภาษาฝรั่งเศสตั้งแต่ในตอนต้น ๆ โดยเฉพาะคำสองหรือสามพยางค์นั้น ระบบเสียงหนักเบาในคำดังกล่าวจะถูกกลืนให้กลายเป็นระบบแบบภาษาตีวตอชนิด ซึ่งวิชาตีความเห็นว่า เป็นแบบของระบบเสียงหนักเบาที่มีมากกว่าแบบอื่น ๆ

จากการที่คำในภาษาอังกฤษมีการยืมคำไปจากภาษาละตินและกรีก ซึ่งเป็นภาษาที่มีการสร้างคำใหม่ โดยการนำเอาวิภัติ บัลสัยมาผสมกับคำ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า เรื่องของการสร้างคำโดยการนำเอาวิภัติบัลสัยมาผสมก็มีบทบาทสำคัญต่อกฎเกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งพยางค์หนักของวิชา ดังจะได้กล่าวถึงต่อไป

ในการบรรยายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะอาศัยผลจากการศึกษาของนักภาษาศาสตร์ทั้งสองที่งานดังกล่าวมาแล้วในตอนต้น ผู้วิจัยจะใช้คำที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียงหนักเบาล่องคำ คือคำว่าพยางค์หนักและการลงเสียงหนักตามนิยามของอะเบอร์ครอมบี (1976) ที่ได้กล่าวถึงในบทที่สี่ การเสนอผลงานจากการศึกษาของนักภาษาศาสตร์ทั้งสอง ซึ่งใช้คำว่า "stress" เพื่อหมายถึงทั้งพยางค์หนักและการลงเสียงหนักบางครั้งก็ใช้คำว่า "accent" เพื่อหมายถึงทั้งพยางค์หนักและการลงเสียงหนักตามนิยามของอะเบอร์ครอมบี (1976) ผู้วิจัยก็จะตีความตามนิยามของอะเบอร์ครอมบีดังที่ได้อภิปรายไว้ในบทที่สี่

3.1.1 ระบบเสียงหนักเบาในคำพยางค์เดียว

เกณฑ์ที่นำมาใช้ในการกำหนดว่าคำพยางค์เดี่ยวนั้น จะลงเสียงหนักหรือไม่ ได้แก่ หน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำ การแบ่งคำพยางค์เดี่ยวออกเป็นประเภทตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำแบ่งได้เป็นสองประเภทดังนี้

3.1.1.1 คำหลัก (Content Words)

คำหลักอันได้แก่คำนาม เช่น John หรือ dog คำคุณศัพท์เช่นคำว่า large หรือ brown คำสรรพนามเพื่อชี้เฉพาะ (Demonstrative Pronouns) เช่น

this หรือ those คำสรรพนามที่ใช้ในประโยคคำถาม (Interrogative Pronouns) เช่น what หรือ when คำกริยาวิเศษณ์เช่น late หรือ just เป็นคำที่มักจะลงเสียงหนัก " 0" หรือจัดเป็น "คำพยางค์หนัก"

3.1.1.2 คำไวยากรณ์ (Grammatical Words)

คำไวยากรณ์อันได้แก่คำสรรพนามเช่น you หรือ it คำกริยาช่วยเช่น do หรือ has คำนำหน้านามเช่น a, the คำบุพบท เช่น in หรือ on คำประพันธ์— สรรพนาม (Relative Pronouns) เช่น that หรือ who เป็นคำที่มักจะไม่วางเสียงหนัก หรือเป็น "คำพยางค์เบา"

อย่างไรก็ตามกฎเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นโจนส์เสนอแนะว่าเป็นกฎเกณฑ์โดยทั่วไป แต่ในบางครั้งคำพยางค์หนักอาจไม่ได้รับการลงเสียงหนักในขณะที่ คำพยางค์เบาหรือคำที่มักจะ ไม่ได้รับการลงเสียงหนักอาจได้รับการลงเสียงหนักก็ได้ ถ้าผู้พูดต้องการจะย้ำความ ดังเช่น ประโยค

	I	never	gave	you	that	book
รูปแบบการลงเสียงหนักตามปกติ	ˌ	ˈ	ˌ	ˌ	ˈ	ˌ
เมื่อต้องการย้ำคำว่า "I"	ˈ	ˌ	ˌ	ˌ	ˌ	ˌ
เมื่อต้องการย้ำคำว่า "you"	ˌ	ˌ	ˌ	ˈ	ˌ	ˌ

3.1.2 ระบบเสียงหนักเบาในคำหลายพยางค์

โจนส์แบ่งคำหลายพยางค์ออกเป็นสองประเภทตามโครงสร้างของคำ คือคำสำนวน (Simple Words) และคำผสม

3.1.2.1 ระบบเสียงหนักเบาในคำสำนวน

คำว่าคำสำนวนของโจนส์นั้น แม้ว่าโจนส์จะมิได้ให้นิยามว่าคำดังกล่าว หมายถึงอะไร แต่จากตัวอย่างของคำที่โจนส์ให้มาจะพบว่าคำสำนวนได้แก่ คำที่ประกอบขึ้นด้วย

หน่วยคำเดี่ยวที่เป็นหน่วยคำอิสระ* เช่นคำว่า portmanteau เพียงหน่วยเดียว คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระหนึ่งหน่วยรวมกับวิภัติ** ซึ่ง โจนส์ เรียกว่า วิภัติที่มีความหมาย เช่นในคำว่า disloyal หรือ half blood และคำที่ประกอบด้วยหน่วยคำไม่มีอิสระสองหน่วย เช่น increase

การเล่นอกกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการลงเสียงหนักในคำสามัญหลายพยางค์นั้น โจนส์ (1918 : 248) ได้กล่าวว่า "...โดยทั่วไปแล้วไม่มีกฎที่มากำหนดว่าพยางค์ใดในคำหลายพยางค์เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ผู้เรียนที่เป็นชาวต่างชาติต้องศึกษาการลงเสียงหนักในคำต่าง ๆ เป็นคำ ๆ ไป

อย่างไรก็ตาม รัยัค เสนอแนะว่า เราสามารถหากฎเกณฑ์มากำหนดตำแหน่งพยางค์หนักในภาษาอังกฤษได้ กฎเกณฑ์ดังกล่าวจะใช้ได้กับคำเป็นจำนวนมาก คำที่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ดังกล่าวมีน้อยมาก

การเล่นอกกฎเกณฑ์เกี่ยวกับตำแหน่งของพยางค์หนักในที่นี้สัดแบ่งออกเป็นประเภทตามจำนวนพยางค์ คือคำสามัญสองพยางค์ คำสามัญสามพยางค์ และคำสามัญสี่พยางค์ (การอธิบายกฎเกณฑ์ในครั้งนี้จะไม่อธิบายคำที่มีมากกว่าสี่พยางค์ ทั้งนี้เพราะคำภาษาอังกฤษที่มีมากกว่าสี่พยางค์นั้นมีจำนวนน้อยมาก)

3.1.2.1.1 คำสามัญสองพยางค์

ก. กฎทั่วไป

คำสามัญสองพยางค์ส่วนใหญ่จะมีพยางค์แรกหรือพยางค์ซ้ายเป็นพยางค์หนัก '00 เช่นคำว่า 'thousand 'table

* คำว่าหน่วยคำอิสระในที่นี้หมายถึงหน่วยคำที่สามารถปรากฏโดยลำพังได้ อันได้แก่คำนั่นเอง

** วิภัติของโจนส์ หมายถึงวิภัติทั่วไป และคำที่มักจะถูกนำไปใช้ร่วมกับคำอื่น ๆ จนดูเหมือนเป็นวิภัติ (Lexical Prefix) เช่นคำว่า out และ half เป็นต้น

ข. กฎเฉพาะ

คำอื่น ๆ ที่มีพยางค์ท้ายหรือพยางค์ขวา เป็นพยางค์หนัก 00

มัก ^{จะ} เกณฑ์ที่กำหนดตำแหน่งพยางค์หนักดังนี้

1) เกณฑ์ทางด้านที่มาของคำ

คำสองพยางค์ที่เป็นคำยืมใหม่ เช่น canal romance
charade

2) เกณฑ์ทางด้านโครงสร้างของคำ

คำสองพยางค์ที่ลงท้ายด้วยปัจจัยต่อไปนี้ -eer -esce
-esque -ette -ique -oon เช่น career coalesce burlesque
antique cartoon

3) เกณฑ์ทางด้านโครงสร้างคำ + หน้าที่ทางไวยากรณ์

คำกริยาสองพยางค์ที่ลงท้ายด้วยปัจจัย -ate* เช่น
create dictate locate legate

4) เกณฑ์ทางด้านรูปอักษร

ดิคเคอร์สันได้ศึกษา เกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งของพยางค์
หนัก โดยใช้รูปอักษรของคำเป็นส่วนสำคัญ โดยได้แยกวิเคราะห์รูปอักษรของคำเป็นสามส่วน
คือพยางค์หลัก ส่วนท้ายคำและพยางค์ซ้าย กฎเกณฑ์ของดิคเคอร์สันสามารถครอบคลุมคำ
หลายพยางค์ได้ทั้งหมด ในที่นี้จะกล่าวถึงรายละเอียดพร้อมกันไป

4.1) พยางค์หลัก

ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับพยางค์หลัก ซึ่งต่อไปนี้ผู้วิจัยจะใช้
การขีดเส้นใต้ เพื่อแสดงว่าพยางค์ใดเป็นพยางค์หลักได้แก่

4.1.1) การกำหนดพยางค์หลัก

ดิคเคอร์สันให้นิยามของพยางค์หลักไว้ว่า พยางค์
หลักได้แก่พยางค์ที่อยู่หน้าสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมของดิคเคอร์สันคือส่วนท้ายของคำ (Ending)

* คำต่อไปนี้อาจมีพยางค์ต้นหรือพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนักก็ได้ migrate vibrate
frustrate pulsate mandate

จากตัวอย่างที่ติดเตอร์สันให้มาพบว่า ส่วนท้ายของคำส่วนใหญ่ได้แก่ปัจจัยหรือกลุ่มของปัจจัย
เช่น

crying missionary opportunity

ในคำแรก 'cry' เป็นพยางค์หลัก -ing เป็นส่วนท้ายของคำ

ในคำที่สอง 'miss' เป็นพยางค์หลัก -ionary เป็นกลุ่มของปัจจัยที่เป็นส่วนท้ายของคำ

ในคำสุดท้าย 'tun' เป็นพยางค์หลัก และ 'ity' เป็นส่วนท้ายของคำ

นอกจากนั้น ส่วนท้ายของคำ ที่เป็นปัจจัยหรือกลุ่มของปัจจัยแล้ว ส่วนท้ายของคำ
บางส่วนได้แก่รูปอักษรที่ผู้วิเศษได้ศึกษาแล้วไม่พบว่า เป็นปัจจัย รูปอักษรดังกล่าวอยู่ส่วนท้ายของ
คำเป็นจำนวนมากดังตัวอย่าง

negotiable incipient usual

คำแรก 'got' เป็นพยางค์หลัก iable เป็นส่วนท้ายของคำ

คำที่สอง 'cip' เป็นพยางค์หลัก ient เป็นส่วนท้ายของคำ

คำที่สาม 'us' เป็นพยางค์หลัก ual เป็นส่วนท้ายของคำ

ตัวอย่างอื่น ๆ ของการกำหนดพยางค์หลัก

impossible critical option demon category secretary

ถ้าคำนั้นไม่มีสิ่งแวดล้อมพยางค์หลักก็คือพยางค์ท้ายสุดของคำดังตัวอย่าง

<u>tally</u>	<u>limit</u>	<u>suppose</u>	<u>confuse</u>
--------------	--------------	----------------	----------------

4.1.2) จัดประเภทของพยางค์หลัก

ดิคเคอร์สันจัดพยางค์หลักออกเป็นสองประเภท

ตามรูปอักษรดังนี้

พยางค์หลุ พยางค์หลักที่เป็นพยางค์หลุ ได้แก่พยางค์หลักที่มีรูปอักษรดังนี้ มีสระตัวเดียว หน้าสระอาจมีหรือไม่มีพยัญชนะก็ได้ หลังสระอาจมีหรือไม่มีพยัญชนะก็ได้ ถ้ามีพยัญชนะตามหลังสระต้องมีพยัญชนะเพียงตัวเดียว (C...) V(C) เช่นพยางค์หลักในคำต่อไปนี้

<u>demon</u>	<u>secretary</u>	<u>tally</u>	<u>limit</u>	<u>crying</u>
--------------	------------------	--------------	--------------	---------------

พยางค์ครุ พยางค์หลักที่จัดเป็นพยางค์ครุได้แก่พยางค์หลักที่มีรูปอักษรแบบอื่น ๆ กล่าวคือ มีสระสองตัว (C...) VV (C) หรือมีสระตัวเดียว แต่มีพยัญชนะตามหลังสระสองตัว (C...)V C C หรือมีสระตัวเดียว มีพยัญชนะตามหลังสระตัวเดียวและตามมาด้วย e (C...) VCe เช่น

<u>container</u>	<u>investing</u>	<u>decide</u>
------------------	------------------	---------------

4.2) การจัดประเภทส่วนท้ายของคำ

ดิคเคอร์สันแบ่งประเภทของส่วนท้ายของคำทั้งที่เป็นบัลสย และรูปอักษรออกเป็นสามประเภทดังนี้คือ

ก) ส่วนท้ายของคำชนิดหนัก (Strong Endings) ซึ่งได้แก่ส่วนท้ายของคำที่มีรูปอักษรขึ้นต้นด้วยสระ i, u ตามด้วยสระอีกตัวหนึ่ง iV หรือ uV หรือสระ i, u ตามด้วยพยัญชนะตัวใดก็ได้ ยกเว้น v, ng, r, s, z ตัวอย่างของส่วนท้ายของคำชนิดหนัก ial ian iar iary iable ient ic ion ium ius iate

ient iant ual uary ify uent uant uable uate ular และบัสส์ ish ที่ทำให้คำกลายเป็นคำกริยา

ข) ส่วนท้ายของคำชนิดทั่วไป (General Endings) ได้แก่ ate acy ism ist ize ise

ค) ส่วนท้ายของคำชนิดเบา (Weak Endings) ได้แก่บัสส์หรือรูปอักษรแบบอื่น ๆ รวมทั้ง ive ing ure และบัสส์ ish ที่ทำให้คำกลายเป็นคำคุณศัพท์ ตัวอย่างของส่วนท้ายของคำชนิดเบา al ant able atory age ary ative ancy en ed ence er ency es ive ing on or ous ory ure

จากการแยกส่วนประกอบของคำติดเคอร์สันแบ่งส่วนประกอบของคำที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดตำแหน่งพยางค์หน้าออกเป็นสามส่วนคือ

พยางค์ซ้าย

พยางค์หลัก

ส่วนท้ายของคำ

4.3) การไขกฏ

หลังจากการแยกองค์ประกอบของคำ โดยทราบชนิดของพยางค์หลัก และประเภทของส่วนท้ายของคำก็เป็นการไขกฏ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ก. พิจารณาว่า คำนั้นมีส่วนท้ายของคำหรือไม่ ถ้าไม่มีส่วนท้ายของคำ ก็ให้พิจารณาพยางค์หลัก

ถ้าพยางค์หลักเป็นพยางค์ครุให้พยางค์หลักให้เป็นพยางค์หนัก เช่น

décide con'tain be'lieve suppose expand

ถ้าพยางค์หลักเป็นพยางค์หลุ ให้พยางค์ซ้ายซึ่งเป็นพยางค์หน้าพยางค์หลักเป็นพยางค์หนัก

'tally 'level re'copy

ในกรณีที่ย้ายเป็นวิภตติ* ก็ให้พยัญชนะหลักเป็นพยัญชนะหนัก

supply deny propel submit

ข. ถ้าคำนั้นมีส่วนท้ายให้พิจารณาส่วนท้ายของคำ ถ้าส่วนท้ายของคำ เป็นส่วนท้าย ชนิดเบา ... ส่วนท้ายดังกล่าวไม่มีอิทธิพลต่อการกำหนดพยัญชนะหนักให้ถือเสมือนว่า คำดังกล่าวไม่มีส่วนท้ายและใช้กฎตามข้อ ก. ** คือ

พยัญชนะหลักเป็นพยัญชนะครุ

investing container ***

พยัญชนะหลักเป็นพยัญชนะลหุ

'creduous 'category 'minimal

พยัญชนะหลักเป็นพยัญชนะลหุแต่

advisory disposable forsaken

พยัญชนะย้ายเป็นวิภตติ

พยัญชนะหลักเป็นพยัญชนะเดี่ยวที่เหลือ

'demon 'dosage 'famous

ถ้าส่วนท้ายของคำเป็นส่วนท้ายชนิดหนักให้พยัญชนะหลักเป็นพยัญชนะหนัก

industrial negotiable 'anxious depletion 'critical

ถ้าส่วนท้ายของคำเป็นชนิดทั่วไปให้พยัญชนะย้ายเป็นพยัญชนะหนัก

'designate legitimacy 'modernist 'scrutinize ****

* วิภตติของดิศเคอร์สันหมายถึงวิภตติที่มีอยู่ในภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นวิภตติจาก ภาษาแองโกลแซกซอน ละตินหรือกรีกซึ่งมีอยู่ประมาณ 25 ตัว เช่น up under be de re con ex mis pre pro sub sup

** ดิศเคอร์สันกล่าวว่าแม้คำบางคำที่มีส่วนท้ายชนิดเบา พยัญชนะหลักเป็นพยัญชนะลหุ ย้ายเป็นวิภตติ แต่พยัญชนะหนักก็ยังคงได้แก่พยัญชนะย้าย เช่นคำว่า 'consonant' admirable

*** ยกเว้น 'legislative

**** ยกเว้น implacable

จากกฎเกณฑ์ของดิคเคอร์สันพบว่า คำสองพยางค์ที่มีระบบพยางค์หนักแบบ 0'0
ได้แก่

คำสองพยางค์ที่ไม่มีส่วนท้ายและพยางค์หนักเป็นพยางค์คู่ พยางค์หนักได้แก่
พยางค์หนัก เช่น suppose contain expand

คำสองพยางค์ที่ไม่มีส่วนท้ายและพยางค์หนักเป็นพยางค์คู่ แต่พยางค์ท้ายเป็นวิภัติ
พยางค์หนักได้แก่พยางค์หนัก เช่น supply deny submit

3.1.2.1.2 คำสามพยางค์

ก. กฎทั่วไป

คำสามพยางค์ส่วนใหญ่จะมีพยางค์แรกเป็นพยางค์หนัก
'000 เช่นในคำว่า 'criticize 'elephant

ข. กฎเฉพาะ

คำที่มีระบบพยางค์หนักแตกต่างกันไปจากนี้มักกฎเกณฑ์ที่มากำหนด
ตำแหน่งพยางค์หนักดังต่อไปนี้

1) เกณฑ์ทางด้านที่มาของคำ

คำที่เป็นคำยืมใหม่จะมีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนัก 00'0 เช่น
lemonade guarantee violin

2) เกณฑ์ทางด้านองค์ประกอบของคำ

คำที่มีวิภัติและพยางค์ท้ายเป็นปัจจัยต่อไปนี้ -al -ance
-ant -ment จะมีพยางค์ที่สองเป็นพยางค์หนัก 0'00 เช่น approval
คำที่มีปัจจัย* ต่อไปนี้ -ic, -ian, -ion, -ious, -ium, -ea, -eon,
-eous, -ient มีพยางค์ที่สองเป็นพยางค์หนัก** เช่น gigantic linoleum
intuition malicious

* จากตัวอย่างของปัจจัยที่เรียกให้มา พบว่าสิ่งที่เรียกคือตัว เป็นปัจจัยได้แก่ปัจจัยที่มาใช้
อยู่ทั่วไปและรูปอักษรท้ายคำ

** ยกเว้น mausöleum 'catholic' 'choleric' 'politics' 'lunatic'
'rhetoric

3) เกณฑ์ทางด้านรูปอักษร

3.1) คำที่มีส่วนท้ายเป็นส่วนท้ายพยางค์เดี่ยวชนิดเบา และพยางค์หลักเป็นพยางค์หลุ และพยางค์ซ้ายเป็นวิภัตติ พยางค์หนักได้แก่พยางค์หลักหรือพยางค์ที่ล่องในคำ 0'00* เช่น forsaken acumen condolence

3.2) คำที่ไม่มีส่วนท้าย พยางค์หลักเป็นพยางค์หลุ และพยางค์ซ้ายไม่เป็นวิภัตติ พยางค์หนักได้แก่พยางค์ที่ล่อง 0'00 เช่น recopy

3.3) คำที่มีส่วนท้ายเป็นส่วนท้ายพยางค์เดี่ยวชนิดเบา และพยางค์หลักเป็นพยางค์ครุ พยางค์หนักได้แก่พยางค์หลักหรือพยางค์ที่ล่องในคำ 0'00 เช่น investing container

3.4) คำที่มีส่วนท้ายเป็นส่วนท้ายพยางค์เดี่ยวชนิดหนัก พยางค์หนักได้แก่พยางค์หลักซึ่งเป็นพยางค์ที่ล่องในคำ 0'00 เช่น industrial depletion

3.5) คำที่มีแบบของพยางค์หนัก 0'00 โดยไม่มีกฎเกณฑ์ใด ๆ มากำหนดอย่างแน่ชัด

มีคำสามพยางค์บางคำที่พยางค์หนักได้แก่พยางค์ที่ล่องในคำ 0'00 ผู้วิจัยไม่อาจหากฎเกณฑ์ใด ๆ มาอธิบายได้ว่าเหตุใดพยางค์หนักจึงไม่ใช่แบบ '000 หรือแบบ 00'0 ตัวอย่างของคำดังกล่าว horizon mosquito tuxedo attribute (V) apparent imprudent distribute

3.1.2.1.3 คำสามัญสี่พยางค์ก. กฎทั่วไป

วิจัยกล่าวว่าแบบของพยางค์หนักที่พบมากที่สุดได้แก่ แบบที่พยางค์ที่สามจากท้ายเป็นพยางค์หนัก 0,'000 เช่น mahogany democracy philology machinery ambassador

*

ยกเว้น 'consonant

ข. กฎเฉพาะ

คำที่มีระบบเสียงหนักเบาแตกต่างกันออกไปจะมีกฎเกณฑ์ที่กำหนดตำแหน่งพยางค์หนักดังนี้

1) เกณฑ์ทางด้านโครงสร้างของคำ

คำที่เกิดจากคำมูลฐานร่วมกับปัจจัย able พยางค์หนักได้แก่พยางค์แรก '00 + able เช่น 'comfortable 'admirable 'preferable

2) คำที่ตำแหน่งของพยางค์หนักอยู่ที่อื่น ๆ และไม่มี

กฎเกณฑ์ที่กำหนดตำแหน่งของพยางค์หนัก

ตำแหน่งของพยางค์หนักได้แก่พยางค์แรก '0000 เช่น 'ceremony 'negligible

ตำแหน่งของพยางค์หนักได้แก่พยางค์ที่สามในคำ 00'00 เช่น diagnosis apparatus

ตำแหน่งของพยางค์หนักได้แก่พยางค์ท้าย 000'0 เช่น aquamarine

3) เกณฑ์ทางด้านรูปอักษร

คำที่มีส่วนท้ายเป็นส่วนท้ายสองพยางค์ชนิดเบา พยางค์หนักเป็นพยางค์หลุ พยางค์ย้ายไม่ใช่วิบัติ พยางค์หนักจะได้แก่พยางค์ย้าย ซึ่งเป็นพยางค์แรก '0000 เช่น 'category 'secretary 'persuative 'decorative

คำที่มีส่วนท้ายเป็นส่วนท้ายสองพยางค์ชนิดทั่วไป พยางค์หนักได้แก่พยางค์ย้ายซึ่งเป็นพยางค์แรก '0000 เช่น 'obstinacy 'criticism

คำที่มีส่วนท้ายเป็นส่วนท้ายพยางค์เดียวชนิดหนักพยางค์หนักได้แก่พยางค์หนักหรือพยางค์ที่ล่องจากท้าย 00'00 เช่น recognition insufficient circulation

3.1.2.2 ระบบเสียงหนักเบาในคำผสม

ก. กฎทั่วไป

ตำแหน่งของพยางค์หนักในคำวลี* ที่พบมากที่สุดได้แก่แบบที่พยางค์

หนักอยู่ที่ตำแหน่งของพยางค์หนักเดิมในคำทางซ้ายที่มาารวมกันเป็นคำวลี เช่นคำว่า

green ('0) + house ('0)

↓

greenhouse ('00) หรือ

walking('00) + stick('0)

↓

walking-stick('00.0) หรือ

machine(0'0) + minder ('00)

↓

machine-minder (0'0.00)

โจนส์ (1918) ได้ให้ข้อสังเกตว่า คำวลีที่มีการลงเสียงหนักแบบดังกล่าว ได้แก่

- (1) คำนามวลีที่ความหมายของคำวลีเป็นความหมายใหม่มากกว่าที่จะเป็นความหมายของคำทั้งสองมาผสมกัน เช่นคำว่า 'green house' ซึ่งหมายถึง เรือนเพาะชำ
- (2) คำนามวลีที่ความหมายของคำวลีเท่ากับความหมายของคำทั้งสอง โดยมีความหมายของคำแรกเป็นตัวบ่งชี้ เช่นคำว่า 'birthday' จะหมายถึง วันประเพณีหนึ่ง
- (3) คำนามวลีที่ความหมายของคำแรกสะท้อนให้เห็นถึงความตรงข้ามกับคำอื่น ๆ เช่นคำว่า 'flute-player' ซึ่งคำว่า flute แสดงความตรงข้ามกับ เครื่องดนตรีชนิดอื่น
- (4) คำคุณศัพท์ที่ความหมายของคำวลีทั้งคำจะเท่ากับความหมายของคำแรกเช่น 'oval shaped'
- (5) คำนามวลีที่มาจากคำกริยารวมกับคำกริยาวิเศษณ์ เช่น 'make-up'

* คำวลีหมายถึง คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระตั้งแต่สองคำขึ้นไป เช่นโดยมีขีดเส้น (Hyphen) คั่นหรือไม่ก็ตาม

ข. กฎเฉพาะ

มีคำผสมอยู่จำนวนหนึ่ง ซึ่งมีแบบของพยางค์หนักแตกต่างกันออกไป คำผสมประเภทนี้พยางค์หนักอยู่ที่ตำแหน่งของพยางค์หนักเดิมในคำทางขวาที่มารวมกันเป็นคำผสม สำหรับพยางค์หนักในคำทางซ้ายจะกลายเป็นพยางค์หนักเป็นโทในคำผสม* เช่น

gas('0) + stove('0)
 ↓
 gas - stove(,0'0) หรือ
 cross('0)+question('00)
 ↓
 cross - question(,0'00) หรือ
 country('00)+house('0)
 ↓
 country-house(,00'0) หรือ
 post('0) + graduate('000)
 ↓
 post-graduate(,0'000)

เกณฑ์ที่กำหนดตำแหน่งพยางค์หนักในคำผสมประเภทนี้ได้แก่หน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำและความหมาย โจนส์ (1918) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับคำผสมที่มีพยางค์หนักแบบข้างต้นไว้ดังนี้

(1) คำคุณศัพท์ผสมที่มีคำแรกเป็นคำคุณศัพท์ เช่น red'hot หรือ good'looking

(2) คำนามผสมที่คำที่สองมีความสำคัญมากกว่าคำแรก เช่นคำว่า gas-stove คำว่า stove สำคัญเนื่องจากสะท้อนให้เห็นว่าไม่ใช่ fire หรือ eye-witness คำว่า witness สะท้อนให้เห็นว่าเป็นผู้เห็นเหตุการณ์จริงมิใช่ได้ยินแต่เพียงคนอื่นเล่า หรือคำว่า india'rubber ความหมายที่สำคัญคือที่ rubber โจนส์ได้ให้ข้อสังเกต

* กิมสัน (1962) เสนอแนะว่า คำผสมแบบนี้มีการลงเสียงหนักแบบคู่ คือที่พยางค์หนักเป็นเอกและพยางค์หนักเป็นโท

ว่าคำนามวลแบบดังกล่าวบางครั้งจะมีการลงเสียงหนักเฉพาะที่คำแรกแต่เพียงอย่างเดียว
กรณีเช่นนี้มักจะเกิดกับคำวลที่มักจะถูกนำไปใช้ประกอบคำอื่น ๆ เช่นคำว่า

midnight sun

เลยทำให้รูปแบบการลง

เสียงหนักดังกล่าวเป็นรูปแบบประจำคำไป

อย่างไรก็ตาม โจนส์ เสนอแนะว่า คำวลที่มีการลงเสียงหนักแบบคือนั้น อาจมีการ
เปลี่ยนแปลงในเรื่องการลงเสียงหนักได้ ขึ้นกับสังหะดังเช่นตัวอย่างที่โจนส์ให้มา

red hot poker แต่ just red hot

รายละเอียดของกฎเกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งพยางค์หนักในภาษาอังกฤษดังที่
อธิบายมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า กฎเกณฑ์ในการกำหนดตำแหน่งหนักในภาษาอังกฤษมีอยู่
หลายประการ จนทำให้ตำแหน่งของพยางค์หนักในภาษานี้ไม่คงที่ คืออาจจะอยู่ที่พยางค์ใด
ในคำก็เป็นได้ นักภาษาศาสตร์จึงจัดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งในกลุ่มภาษาที่มีระบบเสียง
หนักเบาไม่คงที่ (Free Stress Language) อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า

1. ในคำสองและสามพยางค์ที่เป็นคำสามพยางค์หนักจะเป็นพยางค์แรกของ
คำ ('00, '000) และในคำสี่พยางค์ พยางค์หนักจะเป็นพยางค์ที่สองของคำ (0'000.)
2. ในคำสามพยางค์สองสามหรือสี่พยางค์ นอกจากกฎทั่วไปดังกล่าวแล้ว ในข้อหนึ่ง
ยังมีกฎเฉพาะที่ใช้เกณฑ์ในเรื่องที่มาของคำ โครงสร้างของคำ โครงสร้างของพยางค์และรูป
อักษรของคำที่สามารถนำมาใช้กำหนดตำแหน่งพยางค์หนักได้ดังรายละเอียดที่ได้อธิบายมาแล้ว
3. ในคำวลส่วนใหญ่ พยางค์หนักเป็นเอกจะอยู่ที่พยางค์หนักของคำทางซ้าย
และพยางค์หนักเป็นโทจะอยู่ที่พยางค์หนักของคำทางขวาที่มาประกอบกันเป็นคำวล

มีคำผสมจำนวนหนึ่งที่พยางค์หนักเป็นเอกจะอยู่ที่พยางค์หนักของคำทางขวาและพยางค์หนักเป็นโทจะอยู่ที่พยางค์หนักของคำทางซ้ายที่มาประกอบกันเป็นคำผสม

3.1.3 ลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ของพยางค์ที่ลงและไม่ลงเสียงหนักในภาษา

อังกฤษ

กิมสัน (1973 : 97) ได้กล่าวถึงผลการศึกษาเรื่องของลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ของพยางค์ที่ลงเสียงหนักโดยแคลสส์ (Classe) ซึ่งมีเครื่องสนับสนุนจากเครื่องโคโมกราฟ* (kymograph) ว่าลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ที่จะช่วยบอกว่าพยางค์ใด เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักได้แก่

3.1.3.1 ความดัง

พยางค์ที่ลงเสียงหนักจะรับฟังได้ว่าดังกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

3.1.3.2 ความยาวของพยางค์

พยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีความยาว ยาวกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเมื่อเทียบกัน

3.1.3.3 ระดับเสียงสูงต่ำ

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านระดับเสียงสูงต่ำ

สำหรับความคิดในเรื่องนี้บรอสนาฮานและมาล์มเบอร์ก (1970 : 155-156) ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวว่า "...พยางค์ที่ลงเสียงหนักจะมีระดับเสียงที่สูงขึ้นและมีการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงอย่างรวดเร็ว ในขณะที่พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงอย่างช้า ๆ"

* เป็นเครื่องมือบันทึกคลื่นเสียง ซึ่งใช้กระดาษคาร์บอนกับเข็มบันทึก เข็มบันทึกจะบันทึกการสั่นของคลื่นเสียงหรือเส้นเสียง บัลลูนได้พัฒนามาเป็นเครื่องมิงโกกราฟ (Mingograph)

3.1. .4 คุณสมบัติของเสียงสระและพยัญชนะ

นอกจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นแล้ว สิ่งที่ยืนยันว่าพยางค์ใดเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักหรือไม่นั้นยังได้แก่การเปลี่ยนแปลงทางด้านคุณสมบัติของเสียงสระและเสียงพยัญชนะ โจนส์ (1919) ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของเสียงสระและพยัญชนะในพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักหรือที่มีชื่อเรียกกันโดยทั่วไปเป็นภาษาอังกฤษว่าวีคฟอร์ม (Weak Forms) ไว้ดังนี้

สระเป็นจำนวนมากจะกลายเป็นสระกลางคือ [ə] ดังเช่นในคำว่า and /ænd/ ก็จะเป็น [ənd] has /hæz/ ก็เป็น [həz].

สระครุ (Tense Vowels) จะกลายเป็นสระลหุ (Lax Vowels) * เช่น /u:/ กลายเป็น [u] หรือ /i:/ ก็เป็น [i]

3.2 ระบบเสียงหนักเบาและลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ในภาษาไทย ✓

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบา ซึ่งเป็นระบบที่กำหนดว่าพยางค์ใดในคำจะลงเสียงหนัก ตามเกณฑ์การแบ่งภาษาออกเป็นภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาแบบคงที่กับแบบไม่คงที่ ภาษาไทยสอดคล้องได้ว่าเป็นภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาแบบคงที่ ไฮแมน (1975) ได้เสนอแนะว่าระบบเสียงหนักเบาในภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาดังกล่าว แม้จะไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแต่ก็มีหน้าที่ในการกำหนดขอบเขตของคำ (demarcative function) เช่นคำว่า ตา'มา สัตว์ว่าเป็นคำเดี่ยวขอบเขตของคำ (#) แสดงได้ดังนี้ # ตามา # ในขณะที่ 'ตา'มาเป็นคำสองคำ ซึ่งมีขอบเขตของคำอยู่ที่ตาและมา # ตา # มา # หรือคำว่า # น้'นม # 'แมว ซึ่งหมายถึงน้ำนมจากตัวแมว และ # ' น้'า # นนม'แมว # ซึ่งหมายถึงน้ำจากดอกไม้

* การจำแนกสระออกเป็นสระครุและลหุ นั้น เลตเตอร์โฟเกด (1975 : 24) เสนอว่า สระครุคือสระที่สามารถเกิดได้ในพยางค์เปิด และสระที่สามารถเกิดหน้า /ŋ/ ได้จัดว่าเป็นลหุ

ชื่อนมแมว ในภาษาไทยพยางค์หนัก (accented syllables) จะอยู่หน้าขอบเขตของคำ
เสมอ

นอกจากหน้าที่ดังกล่าวแล้ว ระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทยยังมีหน้าที่ทางไวยากรณ์
(grammatical function) เช่น ช่วยแยกประเภทของคำว่าเป็นคำหลัก หรือคำไวยากรณ์
ดังเช่นคำว่า "กัน" เมื่อเป็นคำพยางค์หนักจะเป็นคำหลักที่เป็นคำกริยา เช่น

"อย่า' กันดีกว่า" /kan/ และเมื่อเป็นคำไวยากรณ์ ซึ่งเป็นคำช่วยหลังกริยา ละ
เป็นคำพยางค์เบา เช่น ในประโยค "อย่า'กันดีกว่า" /kan/

เมื่อพิจารณา เกณฑ์ที่นำมาใช้กำหนดว่าพยางค์ใดในคำภาษาไทยจะเป็นพยางค์หนัก
พบว่า มีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. หน้าที่ทางไวยากรณ์
2. ตำแหน่งของพยางค์
3. โครงสร้างของพยางค์
4. โครงสร้างคำ

ลูดาพร สักขนิยานาริน (1983 : 82-83) ได้กล่าวถึงที่มาของคำในภาษาไทย
ซึ่งมีบทบาทต่อตำแหน่งของพยางค์หนักในภาษาไทยว่า

...แม้ว่าคำไทยส่วนใหญ่จะเป็นคำพยางค์เดี่ยว... แต่ในการพูดคุย
ของคนไทยปัจจุบันพบว่า มีคำหลายพยางค์อยู่เป็นจำนวนมาก คำเหล่านี้แบ่งออกได้
เป็นสามประเภทคือ 1. คำสามัญหลายพยางค์ประเภทคำเดี่ยว (monomorphemic
polysyllabic words of foreign origin) 2 คำซ้ำ (reduplicatives)
และ 3 คำผสม (compounds)

จากความสัมพันธ์กับภาษาบาลีและสันสกฤต มอญ เขมร ภาษาอังกฤษ
และภาษาอื่น ๆ ซึ่งคำส่วนใหญ่ไม่ใช่คำพยางค์เดี่ยว ภาษาไทยได้ยืมคำหลาย
พยางค์จากภาษาเหล่านั้นมาเป็นจำนวนมาก คำเหล่านี้แม้จะเป็นคำยืม แต่ก็ถูก
ปรับให้เข้ากับระบบสัทวิทยาในภาษาไทยอันเป็นเหตุให้คำเหล่านี้มีสัทลักษณะที่
แตกต่างไปจากคำเดิม...

ในการบรรยายระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทย จะใช้ผลจากการศึกษาของลูดาพร สักขณินาริน (1983) ในขณะที่ลักษณะทางสัทศาสตร์ของพยางค์ที่ลงหรือไม่ลง เสียงหนักจะใช้ผลจากการศึกษาของลำอานต์ ทิรัญญุระณะ (1971) และธีระพันธ์ เหลืองทองคำ (1977 และ 1982)

3.2.1 ระบบเสียงหนักเบาในคำพยางค์เดียว

ในกลุ่มคำพยางค์เดียวในภาษาไทยนั้น ทั้งลำอานต์ ทิรัญญุระณะ (1971) ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ (1977) และลูดาพร สักขณินาริน (1983) มีความเห็นตรงกันว่า หน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำเป็นเครื่องกำหนดว่า พยางค์เดียวในคำนั้น ๆ จะปรากฏเป็นพยางค์ที่ลง เสียงหนัก หรือที่คำพยางค์หนักหรือไม่

3.2.1.1 คำหลัก (Content Words)

คำหลักอันได้แก่คำนาม เช่นรถ ม้า ยา แดง คำกริยาเช่น รัก โลก โกรธ หลง คำคุณศัพท์เช่น สวย อ้วน ผอม ดีและคำวิเศษณ์ เช่นเร็ว มากนั้น ในการพูดแบบปกติ พยางค์เดียวดังกล่าวจะปรากฏเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก กล่าวคือคำดังกล่าวจัดเป็นคำพยางค์หนักเช่นใน ประโยค

การพูดแบบปกติ

แดง กิน ลู

' ' '

3.2.1.2 คำไวยากรณ์ (Grammatical Words)

เช่นเดียวกับคำหลัก ผู้ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องของระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทยทั้งสามท่านต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า คำไวยากรณ์อันได้แก่คำสรรพนามเช่น เขา เธอ คำลักษณะนามเช่น อัน แท่ง คำช่วยหน้ากริยาเช่น เคย คำช่วยหลังกริยา เช่นคำว่าอยู่ คำบุพบท เช่น บน ระหว่าง คำสันธานเช่น แต่เพราะ คำปฏิเสธเช่น ไม่ และคำลงท้าย เช่นคะ ครับ จัดว่าเป็นคำพยางค์เบาทั้งนี้เพราะพยางค์เดียวในคำดังกล่าวจะปรากฏเป็นพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักในการพูดแบบปกติ เช่น

เขา ไม่ ทาน แล้ว ครับ *

การพูดแบบปกติ

' ' ' ' '

* จากการศึกษาเรื่องขอบเขตของหน่วยความ พยางค์ก่อนการหยุดหรือพยางค์สุดท้ายของหน่วยความจะปรากฏเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ (Prominent Stressed Syllable) (ลูดาพร สักขณินาริน 1983)

3.2.2 ระบบเสียงหนักเบาในคำหลายพยางค์

ในการพรรณาระบบเสียงหนักเบาในคำหลายพยางค์นั้น ลูดาพร สักขนิยานาริน (1983) แบ่งคำออกเป็นสามกลุ่มคือ

คำที่ผู้ซึ่งไม่มีความรู้ทางรากศัพท์ของภาษา ไม่สามารถบอกได้ว่ามีกี่หน่วยคำ หรือมีการแบ่งขอบเขตของคำได้ทีใด ทราบแต่ว่าเป็นคำที่มีความหมาย (Monomorphemic Polysyllabic Words)

คำผสม (Compounds)

คำซ้ำ (Reduplicatives)

ในการบรรยายระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทย จะให้รายละเอียดแต่เฉพาะระบบเสียงหนักเบาในคำประเภทแรก ซึ่งจะเรียกว่าคำสามัญ และคำผสมเท่านั้น ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าในภาษาอังกฤษยังไม่มีการศึกษาเรื่องของคำซ้ำอย่างจริงจัง พอที่จะนำมาเทียบกับภาษาไทยได้ ในที่นี้จึงจะไม่ให้รายละเอียดของระบบเสียงหนักเบาในคำซ้ำไว้

3.2.2.1 ระบบเสียงหนักเบาในคำสามัญ

ลูดาพร สักขนิยานาริน แบ่งพยางค์ในคำสามัญหลายพยางค์ออกเป็นสองประเภทคือ "พยางค์เชื่อม" (Linker Syllables) ใช้สัญลักษณ์ L และพยางค์ที่ไม่ใช่พยางค์เชื่อม ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่าพยางค์ธรรมดา มีสัญลักษณ์ว่า 0 พยางค์เชื่อมเป็นพยางค์ที่มีหน่วยเสียงสระ /a/ และลงท้ายด้วย /ʔ / แต่เมื่อปรากฏจริงมักจะเป็น [ə] พยางค์เชื่อมดังกล่าวต่างจากคำพยางค์เดี่ยวที่มีเสียงสระ /a/ และลงท้ายด้วย ʔ? / เช่นในคำว่า กะ ที่หมายถึงประมาณ เพราะคำพยางค์เดี่ยวดังกล่าว มีเสียงวรรณยุกต์ประจำคำ ในขณะที่พยางค์เชื่อมไม่มีระดับเสียงสูงต่ำในโครงสร้างลึก (Underlying Neutral Tone) ทำไม่ได้สรุประบบเสียงหนักในคำสามัญหลายพยางค์ไว้ดังนี้

3.2.2.1.2 คำสามัญสองพยางค์

ก) กฎทั่วไป

คำสองพยางค์จะมีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนักเป็นเอกและพยางค์แรกเป็นพยางค์หนักเป็นโท .0'0 หรือ 0'L

ข) กฎเฉพาะ

คำสองพยางค์ที่มีแบบของพยางค์หนักแตกต่างกันไปจากแบบใน

ข้อ ก) ได้แก่คำที่มีพยางค์หนักเพียงพยางค์เดียว คือพยางค์ท้ายในขณะที่พยางค์แรกจะเป็นพยางค์เบา L'O หรือ L'L กรณีในการกำหนดระบบพยางค์หนักที่แตกต่างออกไปได้แก่โครงสร้างของพยางค์ กล่าวคือถ้าพยางค์ต้นเป็นพยางค์เชื่อม* พยางค์ต้นจะเป็นพยางค์เบา

ตัวอย่างรูปแบบของพยางค์หนักเบาในคำสามัญสองพยางค์

รูปแบบที่กำหนดโดยกฎทั่วไป และกฎเฉพาะ	ตัวอย่าง	ลักษณะทางสัทศาสตร์	
		พูดแบบเร็ว ปกติ	พูดแบบช้า ระวัง
กฎทั่วไป ,O'O ,O'L	ลำห้ล	~ 1	LL
	วาระ	~ 1	LL
กฎเฉพาะ L'L L'O	ระยะ	~ 1	~ 1
	ละคร	~ 1	~ 1

3.2.2.1.3 คำสามัญสามพยางค์

ก) กฎทั่วไป

คำสามพยางค์จะมีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนักเป็นเอกและ

พยางค์แรกเป็นพยางค์หนักเป็นโท ,OO'O ,OO'L ,LL'O ,LL'L ,OL'O และ ,OL'L

* ดูรายละเอียดใน 3.2.2.1

ข) กฎเฉพาะ

คำลุ่มพยางค์ที่มีแบบของพยางค์หนักที่แตกต่างไปได้แก่คำ
ที่มีพยางค์ที่ล่อง เป็นพยางค์หนักเป็นโท และพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนักเป็นเอก กรณีในการ
กำหนดตำแหน่งพยางค์หนักแบบดังกล่าวได้แก่กรณีที่ทางด้านโครงสร้างและตำแหน่งของพยางค์
กล่าวคือ ถ้าพยางค์ที่ล่อง เป็นพยางค์ธรรมดาในขณะที่พยางค์ต้นเป็นพยางค์เชื่อมพยางค์หนักเป็น
โทจะได้แก่พยางค์ที่ล่อง L,O'L L,O'O

ตัวอย่างรูปแบบพยางค์หนักเบาในคำลุ่มคำพยางค์

รูปแบบที่กำหนดโดยกฎทั่วไป และกฎเฉพาะ	ตัวอย่าง	ลักษณะทางสัทศาสตร์	
		พูดแบบเร็ว ปกติ	พูดแบบช้า ระวัง
กฎทั่วไป			
,LL'L	สระตะ	~ ~	~
,LL'O	สระแห่	~ ~	~
,OO'O	กิริยา	~ ~	~
,OO'L	สัมภาระ	~ ~	~
,OL'L	ภาชนะ	~ ~	~
,OL'O	จำลอง	~ ~	~
กฎเฉพาะ			
L,O'O	กระหนัสน	~ ~	~
L,O'L	สระระ	~ ~	~

3.2.2.1.4 คำสามัญลีพยางค์

ก) กฎทั่วไป

พยางค์ท้ายในคำสามัญลีพยางค์จะเป็นพยางค์หนักเป็นเอก อยู่เสมอในขณะที่พยางค์หนักเป็นโทจะอยู่ที่พยางค์แรก หรือพยางค์ที่สองของคำก็ได้* (LLL'L หรือ ,LLL'L LLL'O หรือ ,LLL'O LLO'O หรือ ,LLO'O LLO'L หรือ ,LLO'L OOO'O หรือ ,OOO'O OOO'L หรือ ,OOO'L OOL'L หรือ ,OOL'L OOL'O หรือ ,OOL'O)

ข) กฎเฉพาะ

คำสามัญลีพยางค์ที่มีแบบของพยางค์หนักแตกต่างกันไปจาก แบบข้างต้น ได้แก่คำสี่พยางค์ที่พยางค์หนักเป็นโทอยู่ที่พยางค์แรกของคำได้แต่เพียงอย่างเดียว หรืออยู่ที่พยางค์ที่สองของคำได้แต่เพียงอย่างเดียว กรณีในการกำหนดตำแหน่งพยางค์หนัก ที่แตกต่างกันได้แก่กรณีที่ทางด้านตำแหน่งและโครงสร้างของพยางค์ กล่าวคือนอกจากพยางค์ ท้ายซึ่งเป็นพยางค์หนักเป็นเอกแล้ว ถ้าพยางค์แรกและพยางค์ที่สอง เป็นพยางค์คนละประเภทกัน พยางค์หนักเป็นโท ได้แก่พยางค์ธรรมดา

3.2.2.2 ระบบเสียงหนักเบาในคำผสม

ลูดาพร สักขณยานาริน (1983) เสนอแนะว่านอกจากจะมีคำผสมที่เกิด จากหน่วยคำอิสระสองคำมารวมกัน เช่นตามา หรือรองเท้าแล้วยังมีคำผสมอีกแบบหนึ่งที่เกิด จากหน่วยคำที่นอสส์ (Noss : 1964) เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า Lexical Prefix [ในที่นี้จะเรียกว่าหน่วยคำศัพท์ที่เป็นวิภัติ] เช่นคำว่า นักเรียน น่ารัก ฮีเกียล ความดี การ ทำงาน หน่วยคำศัพท์ที่เป็นวิภัตินี้ มักจะถูกนำไปใช้ร่วมกับหน่วยคำอิสระเพื่อสร้างคำผสม เป็นจำนวนมาก จนดูเหมือนว่าหน่วยคำดังกล่าวเป็นวิภัติ อย่างไรก็ตาม หน่วยคำดังกล่าว สดได้ว่าเป็นหน่วยคำอิสระ เพราะจะพบว่าหน่วยคำดังกล่าวปรากฏโดยลำพังได้เช่นประโยค ไม่ได้ความ ไม่ได้การ ขนมนี้น่ากิน อ้ายยั่นหนักนะ จากลักษณะการดังกล่าวคำที่เกิดจากการ รวมกันของหน่วยคำศัพท์ที่เป็นวิภัติดังกล่าวกับหน่วยคำอิสระจึงสดได้ว่าเป็นคำผสม

* แบบที่นิยมจะได้แก่แบบที่พยางค์หนักเป็นโทอยู่ที่พยางค์ที่สอง (ลูดาพร สักขณยานาริน)

ตัวอย่างรูปแบบของพยางค์หนักเบา

รูปแบบที่กำหนดโดยกฎ ทั่วไปและกฎเฉพาะ	ตัวอย่าง	ลักษณะทางสัทศาสตร์	
		พูดแบบเร็วปกติ	พูดแบบช้าระวัง
กฎทั่วไป *L, LL'L หรือ ,LLL'L	ปรมตะ		
*L, LLO หรือ ,LLL'O	กรกวรรณ		
*L, LO'O หรือ ,LLO'O	คมนาคม		
*L, LOL' หรือ ,LLOL	ปรเมหะ		
*O, OO'O หรือ ,OOO'O	กรรมาธิการ	* ๒๒ หรือ	* ๒๒
*O, OO'L หรือ ,OOO'L	กรรดิเกยะ	๒๒ หรือ ๒๒	หรือ ๒๒
*O, OLL'L หรือ ,OOL'L	ดีไวยกะ		
*O, OLL'L หรือ ,OOL'L	มาตามหะ		
*O, OLL'O หรือ ,OOL'O	เนรัญชรา		

* แบบของพยางค์หนักเบาที่เป็นที่นิยม

ตัวอย่างรูปแบบของพยางค์หนักเบา (ต่อ)

รูปแบบที่กำหนดโดยกฎ ทั่วไปและกฎเฉพาะ	ตัวอย่าง	ลักษณะทางสัทศาสตร์	
		พูดแบบเร็วปกติ	พูดแบบช้าระวัง
กฎเฉพาะ L;OOL'	สตรอเบอร์รี่	˘ ˘	
L;OOL'	สลัสดิกะ		˘ ˘
L;OLO'	สถาปนา	หรือ	
L;OLL'	กหาปณะ	˘ ˘	
˘OLO'O	กัลปิงหา	˘ ˘	
˘OLOL'	กัลยาณะ		˘ ˘
˘OLLO'	ฉาปนกิจ	หรือ	
˘OLL'L'	กัณฐกะ	˘ ˘ ˘	

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ก) กฎทั่วไป

สุดาพร สักขนิยานาริน ได้เสนอแนะว่าตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นเอกในคำผสมนั้นจะอยู่ที่หน่วยคำทางขวาสุด เช่นคำว่า ต่ามา หรือนักเรียน รูปแบบของพยางค์หนักเบาดังกล่าวจะช่วยแยกคำผสมออกจากประโยคหรือวลีได้ด้วย เช่นคำว่า ต่ามา จะหมายถึงผู้ขายที่ขี่ออกมา ในขณะที่ ต่ามาจะเป็นความหมายถึง พ่อของแม่ มาหา

นอกจากตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นเอกที่พยางค์ท้ายแล้ว คำผสมอาจมีพยางค์หนักเป็นโทได้ บัลลย์ที่กำหนดตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโทก็คือโครงสร้างของคำ

ตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโท ดังกล่าวจะอยู่ที่ตำแหน่งของพยางค์หนักในคำที่มาผสม โดยที่ตำแหน่งดังกล่าวจะต้องอยู่หน้ารอยต่อของคำผสม เช่นในคำว่า

เกษตรคำสตร์ น้ำตาลปึก น้ำส้มคั้น จะมีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนักเป็นเอก และพยางค์ที่ล่องเป็นพยางค์หนักเป็นโท ทั้งนี้เนื่องจากคำดังกล่าวเกิดจากการผสมกันของหน่วยคำดังตัวอย่างต่อไปนี้

เกษตร (0'0) + คำสตร์ ('0)

↓
เกษตรคำสตร์ (00.'0) หรือ

น้ำตาล (0'0) + ปึก ('0)

↓
น้ำตาลปึก (00.'0) หรือ

น้ำส้ม (0'0) + คั้น ('0)

↓
น้ำส้มคั้น (00.'0)

ในขณะที่คำว่า การเกษตร ผงชูรสหรือตู้กับข้าว มีพยางค์ท้ายเป็นพยางค์หนัก เป็นเอก และพยางค์หนักเป็นโทอยู่ที่พยางค์แรก ทั้งนี้เนื่องจากคำดังกล่าวเกิดจากการผสมกันของหน่วยคำดังตัวอย่างต่อไปนี้

การ ('0) + เกษตร (0 '0)

↓
การเกษตร (0.0 '0) หรือ

ผง (b) + ชูร์ลี (0.0)

↓
ผงชูร์ลี (0.0 '0) หรือ

ตุ้ ('0) + กัซซัว (0.0)

↓
ตุ้กัซซัว (0.0 '0)

ลูดาพร สักขณยานารินได้เสนอแนะว่า ในกรณีที่ค่าที่มารวมกันนั้นเป็นค่าหลายพยางค์ และมีพยางค์หนักมากกว่าหนึ่ง (คือมีพยางค์หนักเป็นเอกและพยางค์หนักเป็นโท) อยู่แล้ว เมื่อมารวมเป็นค่าผสมพยางค์หนักเป็นโทในค่าเดิมจะเป็นพยางค์หนักเป็นตรี พยางค์หนักเป็นตรีมีโอกาสน้อยที่จะปรากฏเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักน้อยที่สุดในการพูดแบบค่อนข้างเร็ว ตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นตรี (ซึ่งในที่นี้จะใช้เครื่องหมายเหมือนกับของลูดาพร สักขณยานาริน คือ (1)⁰) จะอยู่ที่ตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโทในค่าที่มารวมกันเช่นในคำว่า

การ ('0) + พัฒนา (,00 '0)

การพัฒนา, 0 (,) 00 '0 ซึ่งอาจปรากฏเป็น |11| หรือ ~~~|

ข) กฎเฉพาะ

ค่าผสมที่มีตำแหน่งพยางค์หนักแตกต่างกันออกไปได้แก่ค่าผสมที่พยางค์หนักเป็นเอกอยู่ที่พยางค์ท้ายแต่ตำแหน่งพยางค์หนักเป็นโทไม่ได้อยู่ที่พยางค์หนักในค่าที่มารวมกันเข้าเป็นค่าผสมและอยู่หน้ารอยต่อของค่าผสม พยางค์หนักเป็นโทจะอยู่ที่พยางค์อื่น ๆ หน้าพยางค์ที่เป็นพยางค์หนักเดิม ซึ่งอยู่หน้ารอยต่อของค่า เกษที่มากำหนดตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโทได้แก่โครงสร้างของค่า กล่าวคือ ถ้าพยางค์หนักในค่าเดิมซึ่งอยู่หน้ารอยต่อของค่าผสมนั้นเป็นพยางค์เชื่อม ตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโทในค่าผสมดังกล่าวจะไม่อยู่ที่พยางค์เชื่อมนั้น แต่จะอยู่ที่

พยางค์อื่น ซึ่งอยู่หน้าพยางค์เชื่อมดังกล่าว และพยางค์เชื่อมนั้นจะเป็นพยางค์หนักเป็นตรี
เข็น

ล้ารวรรษะ (OOL'L) + ลูช ('O)

↓

ล้ารวรรษะลูช (,OOL(,)L.O)

จากกฎเกณฑ์และตัวอย่างทั้งหมดข้างต้นจะสรุปกฎเกณฑ์เกี่ยวกับระบบเสียงหนักเบา
ในภาษาไทยได้อย่างคร่าว ๆ ว่า

1. ในคำพยางค์เดี่ยวนั้น คำหลักจะเป็นคำพยางค์หนักในขณะที่คำไวพจน์จะถือว่าเป็นคำพยางค์เบา
2. ระบบเสียงหนักเบาในคำหลายพยางค์ส่วนใหญ่จะเป็นเสียงหนักแบบคู่ (Double Accented Syllables)
3. ระบบเสียงหนักแบบคู่จะประกอบไปด้วยพยางค์หนักเป็นเอกและพยางค์หนักเป็นโท โดยที่พยางค์หนักเป็นเอกนั้นมีศักยภาพที่จะปรากฏเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าพยางค์หนักเป็นโท ในการพูดค่อนข้างเร็วนี้ พยางค์หนักเป็นโทมักไม่ลงเสียงหนัก แต่พยางค์หนักเป็นเอกมักจะปรากฏเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักในการพูดทุก ๆ แบบ พยางค์หนักเป็นเอกในคำแทบทุกประเภทจะอยู่ที่พยางค์ท้ายของคำ
4. ตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโทจะต่างกันไปในคำหลายพยางค์ประเภทต่างๆ กล่าวคือ

ในคำสามัญ การกำหนดตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโทจะขึ้นกับจำนวนและแบบของพยางค์ที่ประกอบกันเข้าเป็นคำนั้น

ในคำผสมการกำหนดตำแหน่งพยางค์หนักเป็นโท จะขึ้นอยู่กับตำแหน่งของพยางค์หนักในคำฐาน (Base Words) ที่มาผสมกันและโครงสร้างคำ (Morphemic Structure) ของคำผสมนั้น

3.2.3 ลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ของพยางค์ที่ลงและไม่ลงเสียงหนักในภาษาไทย

การบรรยายลักษณะทางสัทศาสตร์ของพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนักในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะได้ผลจากการศึกษาของสำอองศ์ ธีรบุญธนะ (1971) และธีระพันธ์ เหลืองทองคำ (1977, 1982) ลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ที่จะกล่าวถึงได้แก่

- ก. ความยาว ในภาษาไทยมีความสั้นยาวของสระ เป็นหน่วยเสียงสำคัญ พยางค์ที่มีสระชนิดเดียวกัน เวลาลงเสียงหนักจะยาวกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก
- ข. ความดัง พยางค์ที่ลงเสียงหนักจะรับฟังได้ว่า ดังกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก
- ค. ระดับเสียง พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะมีการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงดังต่อไปนี้ พยางค์ที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรี (สูง) จะมีเสียงต่ำลง ในขณะที่วรรณยุกต์เอก (ต่ำ) จะเลื่อนสูงขึ้นมาอยู่ ระดับกลาง ๆ เช่นในคำว่า /thá? le:/ ก็จะเป็น [thə 'le:]

เสียงวรรณยุกต์ศัตวา (ขึ้น) จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี (สูง) เช่นในคำว่าฉัน ในประโยคฉันเอง [cháŋ ?e:ŋ]

เสียงวรรณยุกต์โท (ตก) จะเปลี่ยนไปเป็นเสียงสูงอย่างสั้น (Short High Pitch) เช่นในคำว่าไม่ในประโยคเขาไม่ค่อยอยากจะไป [wǎw máj...]

- ง. คุณสมบัติของเสียงสระและพยัญชนะมีการเปลี่ยนแปลงดังนี้

เสียงสระจะเปลี่ยนที่ไปเป็นสระค่อนข้างกลาง (Centralized Vowels) มากขึ้น กล่าวคือสระหน้าจะถอยเข้าไปสระหลังก็จะเลื่อนไปข้างหน้า สระสูงก็จะต่ำลงในขณะที่สระต่ำก็จะสูงขึ้นดังรูปแบบที่ สำอองศ์ ธีรบุญธนะ ได้แสดงไว้

[i	e	ɛ	u	o	ɔ	w	ɤ	a]
↑		↓	↑		↓	↑		↓
→	→	→	←	←	←	←	←	←

(เครื่องหมาย ๓ หมายถึงต่ำลง ๑ หมายถึงสูงขึ้นและ ← หมายถึงเลื่อนไปข้างหน้าขณะที่ → หมายถึงถอยไปข้างหลัง)

เสียง [ʔ] ในบางสิ่งแวดล้อมหายไป เช่นในพยางค์ "อะ" ในคำว่าวันอะไร
ก็จะเป็น ['wana 'laj]

สระผสมที่จบด้วย /j/ หรือ /w/ หรือ /a/ จะมีการเปลี่ยนแปลงดังนี้ สระผสม
ที่จบด้วย /j/ จะมีรูปแบบที่คล้าย /e/ ไม่คล้าย /i/ นอกเสียจากว่าสระผสมดังกล่าวอยู่
ในตำแหน่งท้าย /w/ จะมีรูปแบบคล้าย /o/ และ /a/ จะมีรูปแบบคล้าย /ə/ เช่นในคำว่า
เข้า /khâw/ ก็จะเป็น [khâo]

ความแตกต่างระหว่างสระยาวและสระสั้น ซึ่งทำให้ความหมายของคำต่างกัน เช่น
ในคำว่า ปราสาทและประสาทจะหายไป กล่าวคือคำว่าปราสาทจะมีลักษณะทางสัทศาสตร์
[prə sá:t]

สระผสมบางครั้ง จะกลายเป็นสระเดี่ยว เช่นคำว่าเสียบ ในประโยคกินเสียบ
/sʔə/ ก็จะเป็น [sə]

บางครั้ง เสียงสระและพยัญชนะท้ายจะรวมกันเป็นพยัญชนะนาสิกหรือบางครั้ง
พยัญชนะท้ายจะหายไป เช่นในคำว่าของเธอ /kə:ŋ'thɜ:/ ก็จะเป็น [ŋ' thɜ:]

เสียง /r/ และ /l/ ในพยัญชนะควบกล้ำจะหายไป กล่าวคือจาก C₁C₂
ก็จะเป็น C₁ เช่นประกอบ [pə kò:p]

ความแตกต่างระหว่าง /r/ และ /l/ ซึ่งมีนัยสำคัญทางภาษาศาสตร์ หายไป
เช่นรองแล้ว กลายเป็น [lɔŋ' lɛ:w]

เสียงกึ่งเสียดแทรก /ch/ กลายเป็นเสียงเสียดแทรก [ç] เช่นในคำว่า
ราชการ /'râ:tcha?'ka:n/ กลายเป็น [râ:tçəka:n]

เสียงพยัญชนะท้ายในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ก็จะกลมกลืนกับเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ตามมา เช่น ลั่นเป็นบ้า /sân penbâ:/ ก็จะเป็น [ˈsân penbâ:]

นอกจาก [ʔ] ที่อาจหายไปในบางสิ่งแวดล้อมแล้ว บางครั้ง /j/ ในตำแหน่งท้ายก็อาจหายไปด้วย เช่น มาด้วยกัน /ˈma duôj kan/ ก็จะเป็น [ˈma: duôːkan]

3.3 การเปรียบเทียบและการคาดคะเนปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

ในตอนต่อไปนี้ผู้วิจัยจะ เสนอผลการศึกษา เปรียบเทียบและคาดคะเนปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการลงเสียงหนักคำภาษาอังกฤษของคนไทย

3.3.1 คำพยางค์เดียว

ภาษาอังกฤษและภาษาไทยไม่มีความแตกต่างของกฎเกณฑ์ในการกำหนดพยางค์หนักเบา ในคำพยางค์เดี่ยวดังจะเห็นได้จากการบรรยายข้างต้น คำหลักในภาษาทั้งสอง เป็นคำพยางค์หนัก ในขณะที่คำไวยากรณ์เป็นคำพยางค์เบา อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนที่เป็นคนไทยอาจประสบปัญหาในการลงเสียงหนักคำพยางค์เดียวในภาษาอังกฤษก็ได้ถ้าผู้เรียนไม่ทราบว่าคำใดเป็นคำหลัก คำใดเป็นคำไวยากรณ์

3.3.2 คำสามัญหลายพยางค์

รูปแบบของการลงเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษและภาษาไทยบางคำจะเหมือนกัน แต่กฎเกณฑ์ที่กำหนดตำแหน่งพยางค์หนักในคำแต่ละภาษาจะต่างกัน จากการบรรยายข้างต้น ผู้วิจัยขอเสนอว่าภาษาทั้งสองมีความต่างที่สำคัญ ๆ ที่คาดว่าจะทำให้ผู้เรียนคนไทยประสบปัญหาคือ

- 1) ตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นเอกในภาษาทั้งสองจะสลับทางกัน ในขณะที่ตำแหน่งพยางค์หนัก เป็น เอกในคำในภาษาอังกฤษ มักจะอยู่ที่พยางค์แรกหรือพยางค์ท้ายสุด ในภาษาไทย จะอยู่ที่พยางค์ท้ายหรือพยางค์ทางขวาสุด ในคำสามัญสี่พยางค์ในภาษาอังกฤษ มักจะอยู่ที่พยางค์ที่สองของคำในขณะที่ภาษาไทยอยู่ที่พยางค์ท้าย

เกณฑ์ในภาษาอังกฤษจะได้แก่เรื่องที่มาของคำ หน้าที่ทางไวยากรณ์ โครงสร้างของคำและรูปอักษร เกณฑ์ในภาษาไทยจะได้แก่โครงสร้างของพยางค์และตำแหน่งของพยางค์ จากข้อแตกต่างข้างต้นก็จะคาดได้ว่าผู้เรียนที่เป็นคนไทยจะประสบปัญหาในการออกเสียงคำสามัญหลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ ตามลุ่มมูติฐานของการศึกษาเปรียบเทียบก็จะคาดได้ว่าผู้เรียนจะออกเสียงคำสองพยางค์ในภาษาอังกฤษแบบ [11] หรือ [v1] คำสามพยางค์

แบบ [1~1] [~11] หรือ [~~1] คำสี่พยางค์แบบ [~1~1] [1~~1] หรือ [~~~1]

3.3.3 คำผสม

รูปแบบการลงเสียงหนักเบาในคำผสมในภาษาทั้งสองบางคำจะเหมือนกัน แต่กฎเกณฑ์ที่กำหนดตำแหน่งพยางค์หนักในคำแต่ละภาษาจะต่างกัน ผู้วิจัยขอเสนอว่าภาษาทั้งสองมีความต่างที่สำคัญที่คาดว่าจะทำให้ผู้เรียนคนไทยประสบปัญหาคือ

ก. ระบบเสียงหนักเบาในคำผสมของภาษาทั้งสองต่างกันและแสดงลักษณะที่สวนทางกันด้วย พยางค์หนักเป็นเอกในคำผสมภาษาอังกฤษส่วนมากจะอยู่ที่ตำแหน่งพยางค์หนักในคำทางซ้ายของคำที่มาประกอบกันเข้า เป็นคำผสมในทางตรงกันข้าม พยางค์หนักเป็นเอกในภาษาไทยจะอยู่ที่ตำแหน่งพยางค์หนัก ในคำทางขวาที่มาประกอบกันเข้า เป็นคำผสม

ข. แม้บางครั้งระบบเสียงหนักเบาในคำผสมของภาษาทั้งสองจะมีกฎเฉพาะบางกฎที่เหมือนกันแต่เกณฑ์ในการกำหนดจะต่างกัน ในขณะที่ตำแหน่งพยางค์หนักเป็นเอกในคำผสมภาษาไทยจะคงที่คือ อยู่ที่พยางค์ท้ายของคำผสม คำผสมบางคำในภาษาอังกฤษก็จะมีแบบของพยางค์หนักดังกล่าว แต่เกณฑ์ที่กำหนดจะเป็นเรื่องของความหมายของคำและหน้าที่ทางไวยากรณ์

ค. ด้วยความแตกต่างเหล่านี้ก็จะคาดได้ว่าผู้เรียนที่เป็นคนไทยจะประสบปัญหาในการออกเสียงคำผสมภาษาอังกฤษ ตามข้อสมมุติฐานของการศึกษาเปรียบเทียบจะคาดได้ว่าผู้เรียนจะลงเสียงหนักที่พยางค์ท้ายในคำผสมภาษาอังกฤษ รวมทั้งจะลงเสียงหนักที่ตำแหน่งของพยางค์หนักในคำที่มาประกอบกันเข้า เป็นคำผสมและอยู่หน้ารอยต่อของคำผสม

3.3.4 ปัญหาเรื่องระดับเสียงสูงต่ำ

นอกเหนือจากปัญหาที่ผู้เรียนซึ่งเป็นคนไทยจะพบในการลงเสียงหนักคำภาษาอังกฤษอันเกิดจากความต่างของระบบแล้ว สิ่งหนึ่งที่อาจก่อให้เกิดปัญหาในการลงเสียงหนักคำภาษา

อังกฤษของคนไทยก็คือเรื่องของระดับเสียงสูงต่ำ เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาวรรณยุกต์และเรามักจะใส่ระดับเสียงให้กับคำจากภาษาต่างประเทศโดยมีสิ่งที่กำหนดระดับเสียงนี้คือ ตำแหน่ง และโครงสร้างของพยางค์ พยางค์บางพยางค์ก็มีเสียงสูงต่ำเป็นเสียงสูง ประจําพยางค์ บางพยางค์ก็มีเสียงต่ำ บางพยางค์ก็มีเสียงตก ลักษณะดังกล่าวต่างจากภาษาอังกฤษ พยางค์ต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษสำหรับเจ้าของภาษาเองจะไม่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่พยางค์ที่ลงเสียงหนักส่วนมากจะมีระดับเสียงสูงและมีการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงเร็ว ลักษณะที่ตรงกันข้ามของภาษาทั้งสองดังกล่าวอาจทำให้ผู้ฟังที่เป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ไม่ทราบว่าผู้พูดที่เป็นคนไทยลงเสียงหนักที่พยางค์ใด แม้ว่าคนไทยคนนั้นจะลงเสียงหนักทุกที่แต่เนื่องจากมิได้ใช้ระดับเสียงสูงขณะเดียวกันพยางค์บางพยางค์อาจได้รับการให้ระดับเสียง เป็นเสียงสูงประจําพยางค์ การออกเสียงคำดังกล่าวแม้ว่าผู้พูดที่เป็นคนไทยจะไม่ลงเสียงหนักที่พยางค์ดังกล่าว แต่เนื่องจากระดับเสียง อาจทำให้ผู้ฟังเข้าใจว่าพยางค์ดังกล่าว เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักก็ได้

จะพบว่าปัญหาที่ผู้เรียนที่เป็นคนไทยจะประสบในการลงเสียงหนักคำภาษาอังกฤษนั้นนอกจากจะเกิดจากความแตกต่างของระบบเสียงหนักเบาแล้ว ปัญหาบางส่วนอาจเกิดจากเรื่องของระดับเสียงได้อีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากการบรรยายระบบเสียงหนักเบาในภาษาทั้งสอง จะสามารถรูปแบบของพยางค์หนักในภาษาทั้งสองได้ดังนี้

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
1. คำพยางค์เดียว	1. คำพยางค์เดียว
คำหลัก '0 *	คำหลัก '0
คำไวยากรณ์ 0	คำไวยากรณ์ 0
2. คำสามัญ	2. คำสามัญ
2.1 คำสองพยางค์	2.1 คำสองพยางค์
รูปแบบที่ได้จากกฎทั่วไป '00	รูปแบบที่ได้จากกฎทั่วไป 0'0
รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 0'0	รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 0'0
ได้แก่	ได้แก่
ก. คำยืมใหม่	คำที่พยางค์ต้นเป็นพยางค์เชื่อม
ข. คำที่จบด้วยปัจจัย eer, esce, esque, ette, ique, oon	
ค. คำกริยาที่จบด้วย ate	
ง. คำไม่มีส่วนท้ายและพยางค์หลักเป็นพยางค์ครุหรือพยางค์หลักเป็นพยางค์ลหุแต่พยางค์ท้ายเป็นวิรติ	
2.2 คำสามพยางค์	2.2 คำสามพยางค์
รูปแบบที่ได้จากกฎทั่วไป '000	รูปแบบที่ได้จากกฎทั่วไป ,00'0
รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 00'0	รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 00'0
ได้แก่ คำยืมใหม่	ได้แก่พยางค์แรกเป็นพยางค์เชื่อม

* ในที่นี้ 0 หมายความว่ารวมทั้งพยางค์เชื่อมและพยางค์ธรรมดา

ภาษาอังกฤษ

รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 0'00

ได้แก่

- ก. คำที่มีวิภัติและมีปัจจัย al
- ข. คำที่มีปัจจัย ance, ant, ment, ic, ian, ion, ious, ium, ea, eon, eous, ient
- ค. มีส่วนท้ายพยางค์เดียวชนิดเบา พยางค์หลักเป็นพยางค์ลหุ พยางค์ซ้ายเป็นวิภัติ
- ง. มีส่วนท้ายพยางค์เดียวชนิดเบา พยางค์หลักเป็นพยางค์จร
- จ. มีส่วนท้ายพยางค์เดียวชนิดหนัก
- ฉ. ไม่มีส่วนท้าย พยางค์หลักเป็นพยางค์ลหุ พยางค์ซ้ายไม่เป็นวิภัติ

2.3 คำสี่พยางค์

รูปแบบที่ได้จากกฎทั่วไป 0'000

รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ '0000

ได้แก่

- ก. คำที่เกิดจากคำมูลฐานร่วมกับปัจจัย able
- ข. คำที่มีส่วนท้ายสองพยางค์ชนิดเบา พยางค์หลักเป็นพยางค์ลหุ และพยางค์ซ้ายไม่ใช่วิภัติ

ภาษาไทย

รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ ,00'0

ได้แก่คำที่พยางค์ที่สองเป็นพยางค์เชื่อม

2.3 คำสี่พยางค์

รูปแบบที่ได้จากกฎทั่วไป 0,00'0

หรือ ,000'0

รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 0,00'0

ได้แก่ คำที่พยางค์แรกเป็นพยางค์เชื่อม

รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ ,000'0

ได้แก่คำที่พยางค์ที่สองเป็นพยางค์เชื่อม

ภาษาอังกฤษ

ภาษาไทย

ค. คำที่มีส่วนท้ายชนิดทั่วไปสอง

พยางค์

รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 00'00

ได้แก่คำที่มีส่วนท้ายพยางค์เดียว

ชนิดหนัก

รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 000'0

ได้แก่คำว่า aquamarine

3. คำผสม

รูปแบบที่ได้จากกฎทั่วไป '0.0*

รูปแบบที่ได้จากกฎเฉพาะ 0:0

ได้แก่

ก. คำคุณศัพท์ผสมที่มีคำแรกเป็น

คำคุณศัพท์

ข. คำนามผสมที่คำที่สองมีความ

สำคัญมากกว่าคำแรก

3. คำผสม

รูปแบบที่ได้จากกฎทั่วไป '0.0

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* ในที่นี้ หมายถึงขอบเขตของคำ